

El matrimoni Riedel

L'escriptora narra un episodi marcat per la seva separació, un Chablis Premier Cru que va viatjar de Tolosa de Llenguadoc a Mallorca i unes copes Riedel delicadíssimes, amb les quals se'l va beure

TEXT: CARLOTA GURT

Aquell estiu, el primer que passava sola amb els meus fills després de separar-me, vam estar-nos uns dies prop de Tolosa de Llenguadoc. Com sempre que rondo per França, abans de tornar cap a casa vaig parar a fer compra de vins. Confesso que sento un punt d'indignació davant l'excés vinícola que exhibeix qualsevol supermercat d'aquell país. Es podria dir que se't riuen a la cara.

La collita del dia va incloure un Chablis Premier Cru perquè al cap d'una setmana m'havia embolicat a anar a casa d'un amic a Mallorca i li volia portar alguna cosa. No feia ni dos mesos que el coneixia i ens havíem vist un sol cop, però vam congegniar i em va convidar a passar uns quants dies a casa seva, amb la seva dona i fills. Sospito que veure'm tan fràgil i desorientada el devia fer decidir-s'hi: és un home d'una bondat desbordant.

Jo, naufraga de la meua vida anterior, em vaig aferrar a aquella invitació que surava enmig del meu no-res acabat d'estrenar i al cap d'uns quants dies vaig desembarcar de matinada al port d'Alcúdia. La travessia va ser llarga i moguda. Vaig tenir temps de tot: de llegir, d'endormiscar-me, de plorar a la coberta lateral amb el vent garbuixant-me els cabells, de xerrar amb els veïns de butaca —una parella ben divertida a qui els vaig explicar la vida sencera: la solitud em torna insuportablement expansiva—, d'escoltar música fins a afartar-me'n, de revisar un recull de contes que volia presentar al Rodoreda 2019, de contemplar el llambreig del mar sota la lluna: la superfície arrugada del

SARA MILLAN

mar em va fer pensar en la pell d'un brontosaure en moviment. Una noia del personal explicava a un passatger que els cotxes que transportaven a la bodega saltaven i xocaven entre si amb tanta onada. Jo també vaig arribar una mica abonyegada i trasbalsada, però en el meu cas no era tot culpa del temporal marítim.

El meu més-que-conegut-i-quasi-amic em va recollir. Vam pujar al seu cotxe —negre, elegant, impol·lut— i ens vam obrir pas en la foscor, sota l'encanteri de *Requiem for my friend*, fins a la seva finca. Una casa preciosa. La seva dona, a qui no coneixia de res, em va esperar desperta, malgrat que era tardíssim i que l'endemà treballava ben d'hora.

Em va obrir la porta angelicalment: amb un barnús blanc i un somriure de cotó fluix. Vaig dormir com si fos morta. I potser ho era.

L'endemà, amb el sol rutilant, la piscina lluïa maragda, arrecerada sota un garrofer. Als nostres peus s'estenia la terra mallorquina. Vam gaudir d'un dinar esplèndid, acompanyat del Premier Cru que, per sort, no se'ns va marejar amb la mala travessia, servit en unes Riedel delicadíssimes (va ser aquells dies que vaig descobrir que el meu amfitrió vivia molt bé).

També van venir uns amics. Tarda esclatant. L'excitació febril d'intentar explicar-te als desconeguts. El relat de

qui som. La meua desfeta matrimonial treia el nas aquí i allà, tràgica i alliberadora. Jo corrent al voltant de la piscina, pràcticament nua. Plorera, rialles, xerrameca, capbussades, música, alguna impertinència. Tots enlluernats de vida, efervescents.

Amb aquells quasidesconeguts ens vam fotografiar els peus —aquestes extremitats pròpies dels extraterrestres— despuntant a l'aire, en un gest rebel, contra el cel i les branques del garrofer. Eren peus alegres que s'alçaven contra les catàstrofes inevitables. Gaubança és una paraula passada de moda. Però gaubança va ser allò.

Havent sopat, vam recollir les restes de la batalla. També les copes. L'àngel de cotó fluix les va agafar i amb una delicadesa extrema les va rentar per després eixugar-les. Jo, que ja havia acabat d'entaforar-ho tot al rentaplats, me la vaig quedar mirant, hipnotitzada pel gest precís, escrupolós. La cura de cada moviment. Com després les deixava a càmera lenta sobre el marbre. Em va commoure.

Jo no podria tenir unes Riedel, vaig pensar, soc massa barroera, se'm petarien dia sí dia també. Les copes, quan se't trenquen, ja les pots llençar; no és com els plats, que encara els pots encolar. Una Riedel encollada seria una obra d'art nihilista.

Tot això va passar l'estiu que em vaig esberlar alegrement la vida. Els vidres de la trencadissa formaven un nou firmament d'estrelles esplendoroses i esmolades a l'abast de la mà. Sempre m'ha agradat inventar constel·lacions.

Tot això va ser l'estiu del meu matrimoni Riedel. ●